

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 kwietnia 2018 roku, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 18.500 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 1.500 złotych tytułem odszkodowania w związku z uszkodzeniem ciała, jaki doznała na skutek poślizgnięcia i upadku w dniu 2 stycznia 2017 roku na chodniku na wysokości przychodni przy ulicy (...). Od dochodzonych kwot domagała się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu. Wniosła także o zasądzenie kosztów postępowania.

(pozew k. 4-5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 maja 2018 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, podnosząc że roszczenie powódki jest bezzasadne. Pozwany podał, że nie odpowiada za obowiązanego za utrzymanie porządku w miejscu, gdzie miał miejsce upadek powódki.

(odpowiedź na pozew k. 36-37)

W piśmie z dnia 20 lutego 2019 roku powódka rozszerzyła powództwo, wnosząc o zasądzenie na jej rzecz:

- 75.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w ustawowych odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu od kwoty 18.500 złotych oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 56.500 złotych od dnia doręczenia pozwanemu pisma;

- 38.046,17 zł odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu od kwoty i od kwoty 36.546,17 złotych od dnia doręczenia odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty;

- 1.395 złotych tytułem renty na zwiększone potrzeby od dnia 1 marca 2019 roku i na przyszłość, do dnia 10 miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

(pismo k. 140-141)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2017 roku, powódka wraz z koleżanką wracała z pracy około godziny 15.45. Powódka w rejonie Miejskiego Centrum (...) w Ł. pośliznęła się na zamrożonej kałuży, która była przykryta śniegiem, który padał w ciągu dnia. Zamrożona kałuża była skuta lodem i niewidoczna, wobec tego że pokrył ją padający śnieg. Kiedy powódka szła rano do pracy, chodnik był odśnieżony, ponieważ było przejście. Stan nawierzchni chodnika był zły. Płyty tworzące chodnik były popękane, a ich fragmenty zapadnięte. Powyższe skutkowało powstaniem zagłębień w których gromadziła się woda, która zamarzała w okresie niskich temperatur. Powódka upadła na prawą stronę, nie mogła sama się podnieść. Bolała ją ręka. Koleżanka pomogła jej wstać. Powódka zdecydowała, żeby nie wzywać pogotowia, sądziła że doznała wyłącznie potłuczenia. Wróciła do domu o własnych siłach. Po powrocie do domu zobaczyła, że ręka jest spuchnięta, a ból nasilał się. Powódka wraz z mężem udała się na pogotowie, gdzie udzielono jej pomocy, założono opatrunek gipsowy.

(zeznania świadka A. K. k.97-98, zeznania powódki k.191-191v w zw. z k.95-96, dokumentacja zdjęciowa k.20-27)

Miejskie Centrum (...)w Ł. zawarło z (...) sp. z o.o. we (...) sp. z o.o., sp. s.k. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług porządkowych w zakresie terenu zewnętrznego i powierzchni wewnętrznych.

Umowa zobowiązywała wykonawcę do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej na czas wykonywania umowy. Wykonawca zawarł umowę z pozwanym w ramach zawartej umowy z Miejskim Centrum (...)w Ł..

W §9 umowy zastrzeżono, że powierzenie wykonania umowy podwykonawcy nie wyłącza obowiązku wykonania wszystkich warunków umowy przez wykonawcę oraz że odpowiada za działania i zaniechania podwykonawców jak za własne działanie.

(umowa k.28-31, okoliczności bezsporne)

Wykonawca powierzył wykonanie umowy podwykonawcy, który w wykonaniu czynności opisanych umową posługiwał się M. W. (1). M. W. (1) w dniu zdarzenia w godzinach porannych odśnieżał teren przy przychodni. Był to jeden z obszarów, które miał obowiązek oczyścić w ramach powierzonych czynności. W obszarze gdzie doszło do wypadku, nie mógł prawidłowo odśnieżyć powierzchni, ponieważ chodnik był nierówny, wystawały popękane części płyt. Obszar, który powierzono M. W. (1) był na tyle duży, że praktycznie nie było możliwości właściwego uporządkowania wszystkich miejsc. Osoba wykonująca nadzór czynnościami wykonywanymi przez M. W. (1) z M. P., nie miała zastrzeżeń co do wykonywania przez niego pracy w okresie zatrudnienia u podwykonawcy Impel, uważała że jest sumiennym pracownikiem.

(zeznania świadka M. W. k.98-100, zeznania świadka B. P. k.190v-191)

Powódka w wyniku wypadku doznała złamania nasad dalszych kości przedramienia prawego, skutkujące znacznym upośledzeniem funkcji nadgarstka i prawej ręki. Wystąpił u niej zespół (...), zespół bolesnego barku. Trwały uszczerbek na zdrowiu wyniósł z pkt 122b rozporządzenia Min. Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.02 r. 20% w związku z urazem ręki i 5% w związku z zespołem bólowym barku. Powódka musiała korzystać i nadal musi z zabiegów rehabilitacyjnych. Powódka wymagała pomocy osób trzecich w okresie unieruchomienia od 2.01-13.02.17 r. w wymiarze 4-5godzin dziennie, następnie i do chwili obecnej w wymiarze 2-3 godzin dziennie. Rokowania co do wyzdrowienia są niepomyślne.

(opinia biegłego k.116-120)

Powódka zgłosiła szkodę zobowiązanemu w dniu 2 listopada 2017 roku. Miejskie Centrum (...)w Ł. zgłosiło szkodę do Impel w dniu 8 listopada 2017 roku.

(zgłoszenie szkody k.39)

Powódka poniosła koszty zakupu leków i koszty rehabilitacji w kwocie 483,47 złotych.

(faktury k.143-147)

Powódka od chwili wypadku korzystała z pomocy męża w czynnościach życia codziennego. Mąż pomagał jej w wykonywaniu higieny osobistej, przygotowaniu posiłków sprzątaniu. Powódka samodzielnie do chwili obecnej nie jest w stanie wykonywać podstawowych czynności życia codziennego z uwagi na niesprawność prawej ręki.

(zeznania powódki k.191-191v w zw. z k.95-96)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy rozważyć kwestię odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku powódki, albowiem od przyjęcia, bądź też wykluczenia tejże odpowiedzialności zależeć będą dalsze dywagacje jurydyczne co do zakresu tej odpowiedzialności.

Powódka wniosła o zasądzenie kwoty zadośćuczynienia, odszkodowania i renty od pozwanego wskazując na przejęcie przez niego odpowiedzialności za zobowiązanego.

Pozwany wskazywał, że jego odpowiedzialność została zniesiona wobec tego, że podmiot z którym łączyła go umowa powierzył wykonywanie czynności dalszym podmiotom. Nie można zgodzić się z argumentacją pozwanego, wobec tego że Miejskie Centrum (...) w Ł. było zobowiązane do utrzymania terenu w czystości, zaś pozwany odpowiadała za podmiot, który na mocy umowy zobowiązał się wykonywać czynności za obowiązanego. Powyższe oznacza, że dalsze czynności podmiotu który przejął odpowiedzialność za Miejskie Centrum (...) w Ł., nie mogą jego znieść odpowiedzialności za zobowiązanego, a co najwyżej skutkować solidarną odpowiedzialnością zobowiązanych.

Zasada odpowiedzialności pozwanego, niezależnie od odpowiedzialności innych osób wynika wprost z **§9 umowy**.

Podstawę żądania pozwu stanowi przepis art. 415 k.c. regulujący odpowiedzialność za wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku niezbędne jest spełnienie łącznie trzech przesłanek tj. winy pozwanego, zaistnienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zawinionym działaniem. Zauważyć w tym miejscu należy, iż czyn niedozwolony oznacza kategorię prawną obejmującą swym zakresem przedmiotowym zachowania (działania jak i zaniechania), polegające na naruszeniu pewnych ogólnych tj. spoczywających na każdym i względem każdego reguł ostrożności, dbałości o interesy, życie i zdrowie innych podmiotów.

Powódka doznała uszczerbku na zdrowiu wskutek poślizgnięcia się i upadku na chodniku, który nie był należycie odśnieżony i z którego nie był usunięty lód. Jak wynika z załączonej dokumentacji zdjęciowej, stan chodnika był katastrofalny. Płyty chodnikowe były zniszczone, połamane, z widocznymi zagłębieniami. Nie ulega wątpliwości, że w warunkach zimowych w miejscach zagłębień tworzyły się obszary lodu. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, obowiązany do utrzymania porządku zimowego winien usuwać nie tylko śnieg, ale także lód z takich obszarów. Posypanie zamrzniętych miejsc w obszarze chodnika, gdzie na skutek uszkodzenia płyt powstała gruba warstwa lodu, warstwą piasku powinno być szczególnie staranne. Jeżeli M. W. (1) nawet dokonał posypania chodnika piaskiem, to zbyt mała warstwa piasku zapewne nie zabezpieczyła w sposób wystarczający niebezpiecznego miejsca, a padający w ciągu dnia śnieg zakrył dodatkowo to miejsce. M. W. (1) przesłuchany w sprawie niniejszej wskazał, że jego pracodawca powierzył mu do utrzymania w czystości tak duży obszar, że nie miał możliwości zabezpieczenia w okresie zimowym w odpowiedni sposób wszystkich miejsc, w szczególności kiedy w ciągu dnia występowały opady śniegu. Powyższe decyduje o przypisaniu winy wykonawcy, z którym M. P. zawarło umowę, a tym samym została zrealizowana przesłanka odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń w oparciu o art.822k.c.

Kwestie utrzymania w czystości nieruchomości oraz przylegających do nich chodników reguluje ustawa z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. 2013, poz. 1399 ze zm.) oraz ustawa z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz. U. 2015, poz. 460 ze zm.)

W oparciu o art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.

W przedmiotowej sprawie powódka doznała uszczerbku na zdrowiu na nieprawidłowo oczyszczonym chodniku.

Pomiędzy naruszeniem czynności narządów ciała powódki a winą pozwanego zachodzi w okolicznościach sprawy adekwatny związek przyczynowy, o którym traktuje przepis art. 361 k.c. Chodnik, na którym poślizgnęła się i upadła powódka, był oblodzony, nie był niczym posypany. Doprowadzenie do złego stanu powierzchni, po której

przemieszczają się ludzie, zwiększa każdorazowo prawdopodobieństwo upadku i powstania związanych z tym dolegliwości. Spełnione są przeto przesłanki odpowiedzialności pozwanych względem powódki za skutki wypadku.

W zakresie żądania zapłaty zadośćuczynienia podnieść należy, iż zgodnie z przepisem art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle stosunków majątkowych społeczeństwa.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi, uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Przy czym w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłości (na tym polega całościowy charakter zadośćuczynienia). W orzecnictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (np. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, opubl. OSNAP 16/00, poz. 626).

Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny. Wobec tego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości, czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, OSNCP 10/74 poz. 145).

Określając wysokość zadośćuczynienia w rozpoznawanej sprawie, Sąd wziął pod uwagę zakres cierpień fizycznych i psychicznych powódki odczuwanych w związku z obrażeniami narządów ruchu, a także będące ich konsekwencją, ograniczenia w zakresie życia codziennego. Sąd wziął też pod uwagę fakt, iż w wyniku upadku powódka doznała uszczerbku na zdrowiu, który wynosi 25%.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, w związku z doznanymi obrażeniami powódka odczuwała dolegliwości bólowe i dyskomfort psychiczny. Cierpienia fizyczne i psychiczne związane były ze skutkami urazu, unieruchomieniem, długotrwałą rehabilitacją. Dolegliwości bólowe u powódki utrzymują się do chwili obecnej.

Biorąc to wszystko pod uwagę, Sąd stanął na stanowisku, że zadośćuczynienie w kwocie **75.000 złotych** jest adekwatne z punktu widzenia rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy. W ocenie Sądu zadośćuczynienie w tej kwocie uwzględnia jego istotę, która polega na zapewnieniu pokrzywdzonemu satysfakcji przez dostarczenie określonej kwoty pieniężnej z przeznaczeniem na konsumpcję dóbr materialnych i duchowych.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu cytowanego przepisu polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka, przy czym naruszenie to może dotyczyć nie tylko samej powłoki cielesnej, ale również tkanek narządów wewnętrznych.

Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów, bez ich widocznego uszkodzenia.

W rozpoznawanej sprawie, na skutek przedmiotowego wypadku u poszkodowanej powódki powstała szkoda w związku z koniecznością zaspokojenia zwiększonych potrzeb w zakresie korzystania z pomocy innych osób oraz zakupu leków.

Nie ulega wątpliwości, że w okresie bezpośrednio następującym po wypadku powódka wymagała wzmożonej pomocy i opieki innej osoby w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, ponieważ nie była w stanie samodzielnie wykonywać podstawowych czynności.

Sąd w ramach odszkodowania zasądził na rzecz powódki kwotę odpowiadającą kosztom opieki osób trzecich w wymiarze określonym przez biegłego.

Powódka wymagała pomocy osób trzecich w okresie unieruchomienia od 2.01-12.02.17 r. w wymiarze 4-5godzin dziennie, następnie i do chwili obecnej w wymiarze 2-3 godzin dziennie.

W ramach odszkodowania należało uwzględnić należy także dochodzone koszty z tytułu zakupu leków i prowadzonej rehabilitacji.

Dochodzone odszkodowanie w kwocie 1.500 złotych obejmowało okres od dnia wypadku do dnia pozwu tj. do 10 kwietnia 2018 r.

W tym czasie powódka przez okres od 2.01.17 r. do 13.02.17 r. powódce była potrzebna pomoc w wymiarze 4-5 godzin dziennie, następnie po 2-3 godziny. Powódka domagała się po sprecyzowaniu żądań (pismo k.141) przez 41 dni kosztów opieki po 4,5 godziny oraz od 14 lutego 2018 roku po 2,5 godziny dziennie.

Ustalając wysokość kosztów opieki osób trzecich, sąd wziął pod uwagę to że pomoc była świadczona przez osoby bliskie. Zdaniem Sądu, wysokość stawki godzinowej za opiekę świadczoną przez niewykwalifikowane osoby bliskie należy odnieść do stawek netto minimalnego wynagrodzenia. Na rynku usług świadczonych przez niewykwalifikowane osoby, zwykle obowiązują stawki odpowiadające stawkom netto minimalnego wynagrodzenia za godzinę pracy. Zwykle dotyczy to usług w zakresie opieki nad dziećmi, osobami starszymi, sprzątnia. Pamiętać należy, iż osoby bliskie nie wykonują pracy w sposób zarejestrowany, co oznacza iż nie ponoszą kosztów z tytułu ubezpieczenia społecznego, składek zdrowotnych i podatku dochodowego. Zastosowanie zatem w tej sytuacji stawek wynikających z tabel profesjonalnych podmiotów świadczących usługi opiekuńcze byłoby nieuzasadnionym przysporzeniem na rzecz powódki, ponieważ obok wartości usługi opiekuńczej zawierałoby koszty pracy z tym związane, które nie zostały faktycznie poniesione. Dlatego Sąd oparł się o stawki wynikające z Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz.U. 2016 poz. 1456) i przyjął, że średnia stawka za godzinę pracy opiekuna wynosiła 9 złotych. Opierając się na rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2018 r. sąd przyjął, że średnia stawka za godzinę pracy opiekuna wynosiła 10 złotych. Opierając się na rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 września 2018 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2019 r. (Dz.U. z 2018 poz. 1794), sąd ustalił iż średnia stawka za godzinę pracy opiekuna wynosiła 11 złotych.

Powódka domagała się po sprecyzowaniu żądań (pismo k.141) przez 41 dni kosztów opieki po 4,5 godziny oraz od 14 lutego 2018 roku po 2,5 godziny dziennie.

Wniosła także o uwzględnienie kosztów zakupu leków i kosztów rehabilitacji w kwocie **483,47 złotych**. Powyższa kwota została uwzględniona w całości.

Powyższe oznacza, że za okres dochodzonego odszkodowania do dnia 10.04.18 r. z tytułu opieki należna jest kwota **11.405,50 złotych**, w tym (za pierwszy okres $4,5 \times 41 \text{ dni} \times 9 \text{ zł} = 1660,50 \text{ zł}$ + do końca 2017 roku 322 dni (14.02.17 r. - 31.12.17 r.) $\times 2,5 \times 9 \text{ zł} = 7.245 \text{ zł}$ + 100 dni (01.01.18 r. - 10.04.18 r.) $\times 2,5 \times 10 \text{ zł} = 2.500 \text{ zł}$

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w dochodzonej kwocie **1.500 złotych**. Z wymieniony okres w związku z rozszerzeniem powództwa pozostała do zasądzenia kwota **10.388,97 złotych**. (11.888,97 zł. - 1.500 zł)

Za okres od dnia 11.04.18 r. do dnia 28.02.19 r. sąd ustalił wysokość odszkodowania z tytułu kosztów opieki na kwotę **8.247,50 złotych**. 265 dni (11.04.18 r. - 31.12.18 r.) $\times 2,5 \times 10 \text{ zł}$

$= 6.625 \text{ zł} + 59 \text{ dni} (01.01.19 \text{ r.} - 28.02.19 \text{ r.}) \times 2,5 \times 11 \text{ zł} = 1.622,50 \text{ zł}$.

Łącznie z tytułu żądania opisanego w piśmie rozszerzającym powództwo, powódce należała się kwota **18.636,47 złotych**.

Powódka domagała się renty na zwiększone potrzeby w kwocie po 1.395 złotych miesięcznie od dnia 1 marca 2019 roku, na którą składać się miała opieka osób trzecich w wymiarze 75 godzin miesięcznie.

Uwzględniając rozważania poczynione wyżej, Sąd zasądził rentę w kwotach po **825 złotych miesięcznie** ($75 \times 11 \text{ zł} = 825 \text{ zł}$) i w pozostałej części powództwo w tym zakresie oddalił.

O odsetkach ustawowych naliczanych od zasądzonych kwot zadośćuczynienia, odszkodowania i renty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., od dnia następnego od doręczenia pozwanemu odpisu pozwu i pisma rozszerzającego powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z jego wynikiem na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka wygrała proces w około 80%, wobec czego zasądzeniu na jej rzecz podlegała kwota **3.350 złotych**. (opłata 1000 zł, koszt pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł, zaliczka na wydatki 500 zł). Pozwany poniósł koszty zaliczki na wydatki w kwocie 100 zł, koszt pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł.

O obowiązku zwrotu kosztów sądowych, powstałych w związku z rozszerzeniem powództwa (w.p.s. rozszerzonego powództwa 109.787 złotych, opłata 5.490 złotych), Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014, poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. i nakazał pobrać od powódki kwotę **823,50 złotych**, zaś od pozwanego kwotę **4.666,50 złotych**.